

BÖNGÉSZŐ JÁTÉK 2017-2018

1. forduló - olvasmány

Szamárbőr királyfi
(magyar népmese)

Volt egyszer, hol nem volt, volt egyszer egy király. Annak a királynak nem volt gyermeke. Feleségével együtt erősen búsultak, hogyha lenne egy gyermekük, már minden boldogságuk meglenne. Hát addig meddig fohászkodtak, imádkoztak, meg mindent elkövettek, amíg egyszer csak sikerült. Lett egy gyermekük, egy fiúgyermekük. Jaj, de micsoda gyermek volt az? Uram, teremtöm, amikor megmutatták a királynénak, az szegény majd elájult, majd belepusztult a bánatába. Mert az a gyermek olyan volt, mint egy kicsi csacsi. Szamárbőre volt. Nagyon búsult a királyné. Egyre csak zokogott. A király gondolkozott, majd azt mondta a feleségének:

- Kedves feleségem, ha már az Isten nekünk ezt a gyermeket adta, ilyenel áldott meg, felneveljük. A mi gyermekünk, nem dobjuk el.

Fogadtak melléje dajkát, pesztrát, és úgy ápolták, dajkálgatták, mintha gyönyörűséges szép fiú lett volna. Csakis az volt a hibája, hogy számbőre volt, mert másképpen olyan esze volt, olyan tehetséges volt, hogy nála okosabb és tehetségesebb nem volt a király birodalmában. Még beszélni is tudott; növekedett szépen, csak úgy ugrándozott az a kis csacsi. Iskolába is jártatták, olvasni is megtanították, számolni, rajzolni, énekelni. Mindenre a világon. De aztán megparancsolta a király, hogy az egész palotában s teremben, de sehol a világon ne legyen egy tükör se. A falon se, a személyzetnél se, sehol. Nehogy meglássa egyszer magát, és megtudja, hogy ő milyen. Ne keseredjék el az ő drága gyermeke.

Így aztán meg is tudták óvni. Nem is látta magát a tükörben sohasem. Már egész nagy volt, s még sose látta magát. Egyszer csak azt mondja:

- Édesapám, én úgy szeretnék megtanulni lantozni, hegedülni. Milyen szépen hegedülnek a mi zenészeink! Nekem nincs más vágyam, csak az, hogy tudjak gyönyörűen játszani a lanton. A király mindent megtett, hogy annak az egy fiának minden kívánságát teljesítse. Meg is beszélte egy lantmesterrel: tanítsa meg a fiát mindenféle hangszeren játszani.

El is ment Szamárbőr királyfi hozzá, de a mester azt mondta, hogy ilyen kezekkel nem tudja majd verni a lantot, mert a húrok elszakadnak.

- Nem baj, én csak megpróbálok – mondta Szamárbőr királyfi.

Nem sokat kellett tanítani, mert ha a keze olyan is volt, amilyen, mégis olyan gyönyörűen megtanult lantozni, hogy nem volt senki emberfia, aki nálánál ügyesebben s szebben tudott volna húrokat pengetni.

Tudta az összes zenész, lantos, hegedűs, hogy vigyázzanak a tükrökkel. Valahogy mégsem voltak olyan gondosak, mint a királyi lakásban, s egyszer csak egy tükör elé bukkant a királyfiú. Belenézett a tükörbe, meglátta magát, elkecseregett rettenetesen. Azt mondta, hogy sem a szülei házához haza nem megy, sem még azon a környéken sem áll meg, elmegy világgá. Lantját, hegedűjét nagyon szerette, hát azokat magához vette, s elment világgá.

Ment sokáig nagy elkecseregve, akkor már a tavaknál, folyóknál, a vizeknél, mindenhol ahol ment, mindig látta, hogy ő milyen.

Nagyon el volt keseregve, de csak ment tovább. Egyszer érkezett egy városba. Ott is volt egy király. Mikor megérkezett Szamárbőr királyfi a palota kapujába, nekifogott lantozni, hegedülni. Kinézett a kapus, s látta, hogy egy kicsi csacsi; rendes csacsi, az veri a lantot. Fut hamar a király elé s jelenti:

- Felsőleges királyom, itt van egy csacsi, rendes csacsi – azt mondja -, egy számár, s olyan gyönyörűen hegedül, hogy életünkben ilyent még sose hallottunk.

- Vezessétek előmbe – mondja a király.

Na, kinyitja a kapus a kaput:

- Felséges királyomnak parancsára gyere oda fel.

Felment a palotába, a király elébe Szamárőr királyfi. Nem csodálkozott ott se palotán, de semmin sem, mert eddig csak olyan helyen lakott, de rajta mindenki csodálkozott. A személyzet, mindenki kacagta. De már nem esett neki rosszul, tudta, hogy őt kacagják. A királykisasszony és a királyné is erősen csodálkoztak. Hát aztán azon még jobban, hogy a számár teljesen rendesen beszél. S még hogy rendesen beszél: akármilyen kérdést tettek fel olyan okos volt, hogy nem tudott jobban senki felelni a kérdésre. Hát ez miféle csacsi lehet?

Azt mondja a király:

- Maradj itt nálunk, itt eszel velünk, itt lakjál velünk.

Mondta, hogy ott marad. De mikor eljött az ebéd ideje, így a király:

- Na, menjél te is oda ki a konyhába, a személyzettel ott ebédelj te is. Rendes, jó ebédet kapsz.

- Felséges királyom, oda nem megyek. Megvallom, hogy én csak királyi asztalnál szoktam ebédelni.

- Na, jól van, csacsikám, akkor maradj hát itt velünk.

Éppen a kisasszony mellé húzódott. Na, olyan ügyesen evett, olyan rendesen viselkedett, látszott, hogy ez királyi palotában növekedett. Nagyon csodálkoztak rajta. A királykisasszony meg annyira megszerette, hogy mindig csak vele akart lenni. Eltelt egy hét, s akkor úgy gondolta, ideje útra kerekedni. Szedelőzködött hát, lantját, hegedűjét hóna alá csapta, s indulni készült. Akkorra már úgy megszokták, hogy kezdték kérlelni, ne menjen el, maradjon ott velük.

A király még a fele királyságát is neki ígérte, csak maradjon. De hát nem.

- Nem kell nekem a királysága, van nekem – azt mondja – elég. Felséges királyom, ha nekem adja a leányát, akkor is itt maradok.

- Na, kedves leányom, mit szólna hozzája?

- Azt, hogy maradjon itt, mert elmegyek hozzája feleségül.

Hát a király majd megdermedt a leánya szavára, hogy mit mondott.

- Jól van, leányom, elmész, elmész. Kiszólottam, kiszólottam. Gyere, fiam, itt a kezem, nem disznóláb, legyél hát a vejem.

Abban a percben papot hívtak, nagy lakodalmat csaptak, megesküdtek.

A lakodalom után este a hálószobába tértek, hogy lefeküdjenek. Amikor a királyfiú vetkőzött le, hát uram, teremtőm, nemcsak a ruhája jött le! Lejött róla teljesen a számárőr, s olyan szép legény állt ott, hogy olyat még senki nem látott. Mikor meglátta a királykisasszony, örömeiben elkezdett kacagni, ölelgette, csókolgatta.

- Jaj, hát én eddig is szerettelek, de most aztán igazán nagyon szeretlek drága férjem!

Akkora nagy kacagással, akkora nagy beszéddel volt, hogy a szolgák benéztek a kulcslyukon, minek kacag, minek örvend úgy a királykisasszony. Meglátták mi történt. Nosza, futottak hamar a királyhoz:

- Felséges királyom, hát a királyfi nem számárőrben van. Rendes, valóságos teremtés, de még milyen gyönyörű! A kulcs lyukán át láttuk.

Ment hamar a király is megnézni, igaz-e, amit a szolgák mondanak? Bizony igaz volt, amit a szolgák mondtak:

S amikor elaludtak, a király bement, szépen, észrevétlenül ellopta a számárőrt. Kivitte az udvarra, s nagy tüzet rakatott alá, elégette.

Reggel, mikor felkelt a királyfi, akart felöltözni, nincs sehol a számárőr. Így már nem volt mit tenni, s aztán többet nem volt számár. Megmaradt valóságos királyfiúnak, megvolt a palotában a nagy öröm, mert gyönyörű szép volt.

Itt a vége, fuss el véle.